

Prædiken til Anden pinsedag

Joh. 3, 16-21

Balancepunkter og landingsbaner
Hvert år, når vi kommer til pinse, sætter aviserne igen en overskrift på med typer så store: Danskerne forstår ikke det med Ånden. Man kunne læse filosofen Hegels 400 sider store bog, Åndens fænomenologi, eller endnu bedre: gå i kirke.

I dag vil jeg forsøge at forklare det med Ånden på følgende måde:

Jeg har på denne pinsedag valgt at prædike over både pinseberetningen fra loftet i Jerusalem og fortællingen om Helligåndens komme og som den egentlige prædikentekst: det lille evangelium, det gyldne evangelium, **Johanneevangeliet 3.16: For således elskede Gud verden.**

3.16. Man ser det overalt. Til VM i Brasilien, til OL i London. Til konfirmanders valg af skriftsteder. Det er så enkelt, og det er så stærkt. For således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. Det er kristendommen i en nøddeskal. Da vores sønner blev grebet af computerfeberen i slutningen af 90'erne, fik de et computerspil, hvor man skulle løse naturvidenskabelige opgaver for at få et rumskib til at flyve rundt i universet og i verden. Men for at lande rumskibet/flyvemaskinen måtte man finde koden, og koden var 3.16, som der også stod på landingsbanen som afslutning på spillet. At Gud elsker verden og sender

sin søn – det er balancepunktet i tilværelsen. At sønnen vender tilbage, og vi skal finde et nyt balancepunkt – det er pinsens budskab. I disse dage sender fjernsynet en norsk serie: Kampen om det tunge vand. I den forbindelse kom jeg til at tænke på en fabelagtig historie om en lille norsk familie på tre, som var på flugt fra tyskerne under 2. Verdenskrig. De kæmpede sig gennem sneklædte dale og over is-belagte elve, alt sammen i bidende kulde. Mirakuløst redder de sig gennem snestormen og kommer til Sverige med lys, som var det et forjættet land. Dog har deres lille seksårige søn fået forfrysninger og må have amputeret nogle af tærerne på sine fødder. Den seksårige gut tør ikke mere gå, men udvikler en teknik, hvor han på rumpen bevæger sig i en avanceret form for rejehop, eller vi kunne sige, at han krabbede af sted i sneglefart. Nød lærer ham at finde en landingsbane.

På sygehuset forklarer lægerne, at han sandelig godt kan gå selv; han skal bare finde sit balancepunkt et lidt andet sted, men drengen tør ikke gå. Kun klamrende sig til forældrene kan han gå med vaklende skridt. Eller sagt mere direkte: han krabbede af sted. I må lære ham det på den hårde måde, sagde lægerne. Og en dag, da de sad på en bænk, forlod forældrene ham hurtigt og gemte sig i en smøge. Pludselig ser de drengen komme gående næsten normalt råbende

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
- hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

til dem, hvor de var, men gående på ny med et genfundet balancepunkt. Hvorfor startede her en pinsemorgen i det Herrens år 2015 med balancepunkter og landingsbaner? Hvorfor skal vi til Stockholm, når det er i Jerusalem, apostlene sidder? Fordi vi kan også føle meningsløsheden i vores liv. Filminstruktøren Woody Allen udtalte i Cannes i den forløbne uge, at livet og verden er meningsløs. Er alt da tilfældigheder? Er alt et sammensurium af livets tilskikkelse, eller er der lagt en mening under vores liv? Kristendommen fortæller om dette helt enkelt: Gud sender sin søn til verden af kærlighed. Da sønnen vender hjem, sender de den hellige ånd, for at der aldrig må være øde og tomhed i vores verden. For på en måde var disciplenes situation jo ligesom drengens. De havde i tre år fulgt Jesus på hans vandring rundt i Israels land. På en måde havde de været til en vedvarende tre års fest med mirakler, bespisninger, med helbredelse, med tilgivelse af synder, med opvækkelser af Lazarus og enkens søn fra Nain. De havde været en del af noget større, og de havde set Jesus forlade dem efter et sidste måltid, set ham blive korsfæstet, og derefter havde han vist sig, inden han var taget tilbage. Nu sidder de så og har mistet meningen med livet, mistet deres balancepunkt, mistet orienteringen og landingsbanen, ja kort sagt er de på Herrens mark. Da får de et nyt balancepunkt. Ånden kommer over dem - Helligånden, talsmanden kommer, og de får mod til at tale med et nyt sprog, kærlighedens sprog, så alle for første gang siden Babel kan tale sammen igen. Pinsen er derfor den landingsbane, der giver mening. For det første elsker Gud verden, som han har skabt, og sender sin søn, for at vi ikke skal fortabes. Sønnen forkynder næstekærlighed, fjendekærlighed og broderkærlighed, og Ånden giver os mod til at for-

lade de loftsværelser, de lukkede rum, de huler, hvor vi burer os inde med os selv og glemmer næsten. For billedligt talt kan vi også have det som drengen i Stockholm. Vi tør ikke finde nye balancepunkter eller landingsbaner. Vi krabber afsted, vi isolerer os, ja man hører, at mænd sågar lukker sig inde i garagens værksteder for at komme væk fra de nye samtalekøkkener. Vi lukker os inde og kroger os sammen og tør ikke komme ud i livet. Vi glemmer - for nu at tale med Dirch Passers ord - ihukommende filmen i aften - at sige: Op å dåe, stor dreng - sååå stor. Men så kom Ånden. Pludseligt kunne disciplene orientere sig igen. Det kostede mange af dem livet, men de gav os en ny landingsbane. Andreas døde i Armenien, Peter i Rom, og Jacob i Spanien, men de gik videre for at vise, at balancepunktet nu var ændret, og at livet skal leves i en bevægelse, så der ikke gror mos på rullesten. Pinsens budskab til os sole, der går op og ned, er derfor, at vi med kærligheds og sandheds ånd løftes ud af det lukkede. Verden åbnes på ny, som skin over vang, som en morgen med sang, morgen i maj, når det grønnes. I en tid, hvor vi kan have svært ved at finde landingsbaner og balancepunkter, er det værd at vide, at i kristendommen er Jesus den, der er gået forud for at sende Helligånden til os. For - som en præst engang sagde det - og som vi unge teologer grinede lidt af: Livets mellemrum skulle udfyldes. Og i en tid, hvor vi er på hele tiden, hvor vi venter online på opkald døgnet rundt, så er livets mellemrum der jo stadigvæk. Det er pinsens budskab, og derfor synger vi med glæde med Jørgen Gustava Brandt:
Her er vi lige, hvor vi bænkes
og løfter sindets tomme skål,
så Kristi nåde nu må skænkes
til Åndens fest i bredfuldt mål.
Forsoner i vor brødes soning!

Dit rige står iblandt os her,
og med passionens skjulte kroning
er ingen sjæl alene mer!

Med pinsen er ingen sjæl alene mer. Amen.

Peter Hedegaard
Holstebro valgmenighed

Salmer:
290, 291, 294, 292, 494, 285